

Prolog

Citirea viitorului

Într-o încăpere aflată în vârful unei case înalte, cu vedere spre canal, se afla un bărbat ce etala niște cărți de tarot pe un birou acoperit cu mătase neagră. Înșiră douăsprezece cărți în cerc, cu fața în sus, metodic, în sens invers acelor de ceasornic. Puse o a treisprezecea carte în mijlocul cercului, apoi se trase îndărăt și contemplă imaginea.

– Ciudat, murmură el.

Cartea din mijloc – cea mai importantă – era Spada, ce semnifică primejdia. Rodolfo era obișnuit cu acel simbol, care dădea tonul citirilor sale. Nu era surprins nici să vadă că a șaptea carte, cea din dreapta Spadei, era Regina de Pești. Primejdia apărea deseori în preajma celei mai importante femei din Bellezza și regina apelor era bineînțeles Ducesa. Dar prima carte din stânga Spadei era Prințesa de Pești, iar el n-avea nicio idee ce putea să însemne. Era cea mai ciudată etalare pe care o văzuse vreodată. Singurele numere care apăreau erau patru de patru – câte unul din fiecare suită, Pești, Păsări, Salamandre și Șerpi. Erau aranjate ca niște gârzi, flankându-le de o parte și de alta pe Prințesă și pe Regină. Toate celelalte cărți erau atuurile majore – Îndrăgostiții, Magicianul, Zeița, Turnul, Primăvara și, cel mai îngrijorător, Moartea.

Rodolfo se uită la șirul de cărți vreme îndelungată înainte să le strângă, să le amestece bine și să le etaleze iar. Prințesa de

Pești, patru de Șerpi, Îndrăgostiții, Magicianul... Când puse și Spada la mijloc, mâinile îi tremurau. Obținuse o etalare identică. Adună cărțile grăbit și le împături în mătasea neagră. Le așeză într-un sertar al biroului sculptat și scoase din altul o punguță de catifea cu niște piese de sticlă. Închizând ochii, băgă mâna în pungă și scoase câteva dintre ele, pe care le aruncă ușor pe birou, unde străluciră la lumina lumânării.

Fiecare piesă de sticlă avea încrustată o emblemă de argint la mijloc. Mirat, Rodolfo identifică o coroană, o frunză, o mască, numărul 16, o buclă de păr, o carte. Tresări când văzu cartea. Apoi se ridică.

– Iarăși Silvia, murmură el, ținând piesa fină, de sticlă purpurie, ce avea încrustată coroana de argint.

Se duse spre fereastră și privi afară, dincolo de grădina sa de pe acoperiș. Între copaci se legănau ușor lampioane, luminând florile și frunzele văduvite de culorile lor vii din timpul zilei. În depărtare țipă un păun.

Se întoarse la birou și luă niște zaruri cu douăsprezece fețe dintr-un sertar. Aruncă șase și zece, doi de opt, șapte și nouă – oriunde s-ar fi uitat în seara aceea, numărul șaisprezece reapărea întruna. Acela și simbolul unei tinere și al unei primejdii. Indiferent ce însemna, avea legătură cu Ducea și trebuia să o informeze despre asta. Știa că Silvia n-avea să-i spună ce însemnau pentru ea profețiile lui, dar cel puțin se putea pune în gardă pentru orice primejdie ar pândi-o.

Oftând, Rodolfo își puse deoparte instrumentele sale de divinație și se pregăti să-i facă o vizită Ducesei.

Capitolul 1

Cununia cu Marea

Lumina își croi drum spre așternuturile de mătase ale Ducesei, în timp ce servitoarea sa trase deoparte obloanele.

– E o zi frumoasă, Înălțimea Voastră, spuse tânăra, aranjându-și masca verde cu paiete.

– Pe lagună e întotdeauna vreme frumoasă, spuse Ducesa, stând în capul oaselor și lăsând-o pe servitoare să-i pună pe umeri un șal și să-i dea o ceașcă de ciocolată fierbinte. Purta masca de noapte, din mătase neagră. Se uită de aproape la tânără. Ești nouă, nu-i așa?

– Da, Înălțimea Voastră, făcu ea o plecăciune. Și dacă-mi e îngăduit să spun, e o onoare să vă servesc într-o zi așa de mare!

O să bată și din palme, se gândi Ducesa, sorbind din ciocolata densă.

Servitoarea chiar bătu din palme, încântată.

– Oh, Înălțimea voastră, probabil că sunteți așa de nerăbdătoare să vedeți Cununia!

– Oh, da, spuse Ducesa obosită. În fiecare an aștept asta cu aceeași nerăbdare.

* * *

Barca se legăna primejdios, în timp ce Arianna se urcă în ea strângându-și sacul de pânză.

– Atenție, mormăi Tommaso, care o ajuta pe sora sa să urce în barcă. O să ne răstorni. De ce ai nevoie de atâtea lucruri?

– Fetele au nevoie de o mulțime de lucruri, răspunse Arianna ferm, știind că Tommaso era de părere că tot ce era femeiesc era un mare mister.

– Chiar și pentru o singură zi? o întrebă Angelo, celălalt frate al ei.

– Azi o să fie o zi lungă, spuse Arianna și mai ferm și cu asta puse punct discuției.

Se așeză într-un capăt al bărcii, strângându-și sacul pe genunchi, în timp ce frații săi începură să vâslească cu mișcările domoale și sigure ale unor pescari ce-și petrecuseră toată viața pe apă. Veniseră de pe insula lor, Merlino, s-o ia pe ea de pe Torrone și s-o ducă la cel mai mare festival al anului de pe lagună. Arianna era trează din zori.

Ca toți locuitorii lagunei, se ducea la Cununia cu Marea de când era doar o copilă, însă în acel an avea un motiv special să fie emoționată. Avea un plan, și lucrurile pe care le căra în sacul ei greu făceau parte din el.

– Îmi pare așa de rău pentru părul tău, spuse mama lui Lucien, mușcându-și buza, în timp ce se abținea să-l mângâie ca de obicei, plimbându-și mâna prin părul lui buclat. Nu mai avea nici urmă de bucle și ea nu știa nici cum să-l mângâie pe el, nici pe ea însăși.

– E în regulă, mamă, spuse Lucien. O să fiu în ton cu moda. O mulțime de băieți de la școală se rad în cap.

Nu-i spusese că el nu se simțea îndeajuns de bine încât să se ducă la școală. Dar era adevărat că nu-l deranja așa de tare pierderea părului. Ceea ce-l deranja într-adevăr era oboseala, care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise el înainte. Nu era

ca epuizarea de după o partidă bună de fotbal sau de înot, cu cincizeci de ture de bazin. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în stare să facă niciunul dintre acele lucruri.

Era ca și cum ar fi avut budincă în vine, nu sânge, obosind chiar și când încerca să stea în capul oaselor în pat. Când bea o jumătate de ceașcă de ceai, i se părea la fel de dificil ca escaladarea Everestului.

– Nu-i afectează pe toți așa de rău, spusese asistenta. Lucien e unul dintre cei ghinionști. Dar n-are nicio legătură cu eficacitatea tratamentului.

Asta era problema. Simțindu-se așa de vlăguit, Lucien nu putea spune dacă tratamentul sau boala însăși îl făcea să se simtă așa de rău. Și era sigur că nici părinții săi nu știau. Acesta era unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri, că-i vedea pe ei așa de speriați. Părea că ochii mamei lui se umpleau de lacrimi de fiecare dată când se uita la el.

Iar în ce-l privea pe tatăl său – acesta nu vorbise niciodată cu el mare lucru înainte ca el să se îmbolnăvească, dar se înțeleseseră bine. Obișnuiau să *facă* multe împreună – să înoate, să meargă la meci, să se uite la televizor. Abia când n-au mai putut face nimic împreună a început tatăl lui să *vorbească* cu el cu adevărat.

Îi aducea cărți de la bibliotecă în dormitor și-i citea, pentru că Lucien nu era în stare să țină o carte în mâini. Lui Lucien îi plăcea asta. Cărțile pe care le știa deja, precum *Hobbitul* sau *Grădina de la miezul nopții a lui Tom*, au fost urmate de unele pe care tatăl lui și le aducea aminte din copilăria și tinerețea lui, ca *Flotilele lunii* și romanele cu James Bond.

Lucien le aduna pe toate în poală. Tatăl lui își descoperise talentul de a inventa diferite voci pentru toate personajele. Uneori Lucien se gândea că aproape că merita să fie bolnav și să-l descopere pe acest tată nou, diferit, care stătea de vorbă cu el și-i spunea povești. Se întreba dacă avea să revină la vechiul

lui fel de a fi ca tată, dacă tratamentul dădea rezultate și boala dispărea. Dar astfel de gânduri îl făceau să-l doară capul.

După ultima repriză de chimioterapie, era prea obosit pentru a vorbi. Și-l durea în gât. În seara aceea, tatăl lui îi adusese un caiet cu pagini subțiri și cu o copertă frumoasă, marmorată, în care se împleteau nuanțe de roșu închis și purpură în așa un chip, încât îl făcu pe Lucien să închidă ochii.

– N-am găsit nimic îndeajuns de frumos în WH Smith, îi spuse tatăl lui. Dar cu ăsta am avut un pic de noroc. Scoteam lucrurile dintr-o casă veche din Waverley Road, de lângă școala ta, și nepoata a zis să adunăm toată maculatura la un loc. Așa l-am văzut și l-am pus deoparte. N-a mai scris nimeni în el și m-am gândit că, dacă îl las aici, pe noptiera ta, ai putea scrie cu un creion ceea ce ai vrea să ne spui nouă atunci când te doare în gât.

Vocea tatălui său continuă să se audă mângâietor din fundal; nu se aștepta ca Lucien să-i răspundă. Povestea ceva despre orașul unde fusese făcut frumosul caiet, dar Lucien n-a reținut chiar tot, pentru că nu prea avea sens ce spunea.

– ...plutind pe apă. Trebuie să-l vezi într-o zi, Lucien. Când dai de lagună și vezi toate acele cupole și turle plutind deasupra apei, ei bine, e ca și cum ai ajunge în rai. Tot aurul acela...

Vocea tatălui său se stinse. Lucien se întrebă dacă realizase că fusese lipsit de tact când pomenise de rai. Dar îi plăcuse descrierea făcută de tatăl său misteriosului oraș, parcă Veneția era. În timp ce pleoapele i se îngreuiau și mintea i se încetășă la venirea somnului adânc, simți că tatăl lui îi lasă caietul în mână.

Și începu să viseze la un oraș plutind pe apă, brăzdat de canale și înțesat de cupole și turnuri.

Arianna urmări întreaga procesiune din barca fraților ei. Aveau zi liberă ca toată lumea de pe insulele lagunei, cu excepția bucătarilor. De *Sposalizio* nu lucra nimeni dintre cei ce nu erau nevoiți s-o facă, dar atâția petrecăreți trebuiau hrăniți.

– Iat-o, strigă brusc Tommaso. Iată șalupa!

Arianna se ridică în picioare în barcă, făcând-o iar să se clatine, și își îndreptă privirea spre gura Marelui Canal. Abia putea zări în depărtare stacojiul și argintiul șalupei. Alți oameni văzură și ei *il barcone* – șalupa de sărbătoare – și în curând pe apă se auziră urale și fluierături, în timp ce Ducesa se îndrepta spre Cununia cu Marea.

La șalupă vâslea un echipaj alcătuit din cei mai buni mandolieri ai orașului, acei tineri chipeși ce conduceau mandolele în jurul canalelor ce țineau loc de străzi în mare parte din Bellezza. Mai ales pe ei voia Arianna să-i vadă.

Când șalupa Ducesei ajunse în dreptul bărcii lui Tommaso și a lui Angelo, Arianna se uită la mușchii mandolierilor cu păr noptatic și ochi strălucitori și oftă. Dar nu de dragul lor.

– Trăiască Ducesa! strigară frații ei, fluturându-și pălăriile în aer, și Arianna își mută privirea de la vâslași la silueta ce stătea nemișcată pe punte. Ducesa era o apariție impresionantă. Era înaltă, cu păr lung și întunecat, încolăcit în vârful capului într-o coafură complicată, în care se împleteau flori albe și nestemate. Rochia ei era din tafta subțire, bleumarin, cu irizații verzi și argintii, astfel încât strălucea în lumina soarelui precum o sirenă.

Chipul nu i se prea zărea. Purta ca de obicei o mască. În acea zi era una făcută din pene de păun, la fel de strălucitoare și de irizată ca și rochia ei. În spatele său stăteau cameristele ei, toate mascate, dar mai simplu îmbrăcate, ținând mantii și prosoape.

– E un miracol, spuse Angelo. Nu arată nici măcar cu o zi mai bătrână, niciodată. Sunt douăzeci și cinci de ani de când ne conduce și ne asigură fericirea și arată tot ca o fetișcană.

Arianna pufni.

– Voi habar n-aveți cum arăta ea acum douăzeci și cinci de ani, spuse ea. Doar nu veniți la serbare de atâta vreme.

– Ba cam de pe atunci, zise Tommaso. Părinții noștri m-au adus prima oară când aveam cinci ani, adică acum douăzeci de ani. Și ea arăta exact la fel și atunci, surioară. E un miracol.

Și își făcu semnul pe care locuitorii lagunei îl folosesc în semn de noroc – atingându-și degetul mare de la mâna dreaptă de cel mic și ducându-și degetele mijlocii întâi la sprânceană și apoi la piept.

– Și eu am venit la doi ani după aceea, adăugă Angelo, încruntându-se la Arianna.

Observase la ea o atitudine ostilă când venea vorba de Ducesă.

Arianna oftă iar. Și ea văzuse prima oară ceremonia când avea cinci ani. Timp de zece ani privise doar și așteptase. Dar în acel an era altceva. Avea să obțină ceea ce-și dorea în ziua următoare sau avea să moară în acea încercare – și nu era o simplă figură de stil.

Șalupa ajunsese la țărmul insulei Sant'Andrea, unde Marele Preot aștepta s-o conducă pe Ducesă pe covorul roșu ce fusese așternut pe pietriș. Ea păși la fel de ușor ca o fetișcană, urmată de însoțitoarele sale. De acolo de unde se aflau ei pe apă, Arianna și frații ei vedeau bine silueta zveltă, în albastru și verde, cu stele în păr.

Mandolierii se rezemaseră de vâslele lor, transpirați, în timp ce muzica orchestrei de pe țărm răsuna pe deasupra apei. În sunetul puternic al unor trâmbițe de argint, doi preoți tineri o coborâră pe Ducesă în mare, de pe o platformă specială. Frumoasa ei rochie pluti în jurul său când se scufundă ușor în

apă. Umerii preoților se încordară în încercarea de a menține ceremonia solemnă și impunătoare.

De îndată ce apa învăluie coapsele Ducesei, se auzi un strigăt puternic de *sposati* din partea tuturor privitorilor. Răsunară tobe și trâmbițe și toată lumea își flutura brațele și ovaționa, în timp ce Ducesa era ridicată din apă și înconjurată de însoțitoarele ei. Preț de o clipă, toată lumea-i zări silueta tinerească, în timp ce rochia-i subțire, udă, i se lipise de trup. Rochia n-avea să mai fie purtată niciodată.

„Ce risipă”, se gândi Arianna.

* * *

În cabina de pe șalupă, o altă femeie gândea același lucru. Adevărata Ducesă, deja îmbrăcată în rochia bogată, din catifea roșie și cu masca din argint, ce se impuneau cu ocazia serbării Cununii, se întinse și căscă.

– Ce proști mai sunt și bellezzanii ăștia! le spuse ea celor două cameriste. Ei toți își închipuie că arăt ca o fetișcană și chiar așa și e. Cum o cheamă de data asta?

– Giuliana, Înălțimea Voastră, spuse una dintre ele. Iat-o că vine!

O fată murdară, strănutând, ce nu prea mai arăta deloc ca o Ducesă acum, era ajutată de servitoare să coboare scările spre cabină.

– Dezbrăcați-o de hainele acelea ude, porunci Ducesa. Așa-i mai bine. Frecați-o tare cu prosopul. Și tu scoate-i diamantele din păr. Ducesa își mângâie propria sa coafură elaborată, care era identică cu cea a fetei ude.

Chipul Giulianei, deși destul de plăcut, era unul foarte comun. Ducesa zâmbi în spatele măștii, gândindu-se că oamenii fuseseră păcăliți așa de ușor.

– Te-ai comportat bine, Giuliana, îi spuse ea fetei care tremura și încerca să-i facă o plecăciune. Excelentă imitație.